

Josep Piqué, qui era aquest?

El comitè executiu del PPC, el 20 de juliol, proclamà Daniel Sirera nou president. A la reunió, Sirera, a la dreta, apareix amb Alberto Fernández Díaz.

Durant uns quants anys ha estat habitual a la política parlar de l'*efecte x* –on *x* és el nom d'un polític. Un dels primers a estrenar aquesta moda va ser Josep Piqué. La trajectòria, prou coneguda, el va convertir un temps en personatge mediàtic dels populars. Considerat proper a CiU, el PP va aconseguir fixar-lo, inicialment com a independent, portat per José Maria Aznar, quan tenia necessitat de parlar en català en la intimitat. Això era abans de la majoria absoluta, quan necessitava CiU per a governar. Arran d'aquella necessitat, la direcció estatal del PP va considerar oportú de retirar Alejo Vidal-Quadras de la direcció del PP a Catalunya i substituir-lo, de primer, per Alberto Fernández Díaz, actual portaveu municipal dels populars a l'Ajuntament de Barcelona. Els resultats magres obtinguts per Fernández Díaz a les eleccions autonòmiques de 1999 (de 17 diputats va passar a 12), i l'ascens de Piqué, nomenat ministre

d'Indústria al primer govern d'Aznar, van acabar de fer la feina. La direcció del PP estatal converteix el *ministre català* en president de la formació a Catalunya. De manera que Piqué, tant li fa com es miri, ha acabat igual com va començar: amb el nomenament digital des de la cúpula del carrer de Génova de Madrid. Com tots els dirigents dels populars a Catalunya.

De l'*efecte* al *defecte*. La substitució de Vidal-Quadras va anar acompanyada d'un intent d'obrir la formació conservadora a Catalunya i rentar-ne la imatge d'anticatalanitat tan ben treballada per la direcció popular catalana fins llavors. L'*efecte Piqué*, doncs, havia de fer créixer el PP, amb un discurs més moderat, sense generar recel en els sectors conservadors de Catalunya. I tot això en un moment en el qual els forces parlamentàries catalanes, intentaven queixalar el pastís electoral de

La nova cúpula del PP a Catalunya, de Daniel Sirera, ja fa camí.

Només 24 hores han calgut per a fer una crisi. Acebes aterra a Barcelona, Piqué dimiteix, Sirera el substitueix.

Ara, a preparar les eleccions espanyoles.

Pel camí, un Josep Piqué que ja és passat per als ex-companys, i un suposat 'tomb catalanista' que va anar poc més enllà d'afegir una C a les sigles del partit a Catalunya.

CiU, un cop Jordi Pujol es retirés de la primera línia. Piqué, en aquest context, es va convertir en l'home de moda. Fins al punt que quan Aznar el nomenà ministre d'Indústria molts ho interpretaren com un gest cap a CiU. Piqué havia estat director general d'Indústria de la Generalitat de Catalunya entre 1989 i 1992. Sense ser empresari, es va forjar una imatge d'home d'empresa com a president d'ERCROS i com a dirigent del Cercle d'Economia, que va presidir entre 1995 i 1996, justament abans de ser ministre. El 2002, Josep Piqué aterrava al PP de Catalunya com a president, ja havia estat ministre portaveu i ministre d'Afers Exteriors. I, amb el seu *efecte*, havia de convertir el PP a Catalunya en una força política determinant.

Però les coses no sempre surten tal com les preveiem. El 2003, Piqué, ja com a cap de llista a Catalunya, millora els resultats d'Alberto Fernández Díaz, del 1999, a les eleccions al Parlament

català. Els populars passen de 12 escons a 15, i aconsegueixen els segons millors resultats després dels que havia obtingut Vidal-Quadras el 1995. Tot i això, la constitució del primer govern tripartit i la victòria del PSOE a les eleccions legislatives de 2004 deixen la direcció del PP de Catalunya en un paper testimonial. Un paper sovint desbordat absolutament per l'onada de les campanyes antiestatutàries i anticatalanes atacades des de la direcció estatal del PP. Acostumat a lluir primer a Catalunya, després a Madrid, Piqué ha de mantenir un paper de figurant i poca cosa més, al capdavant del partit minoritari de l'oposició. Per acabar-ho d'adobar, a les eleccions de l'1 de novembre de l'any passat, el PP català perd un diputat —n'obté 14—, i li apareix, al cantó espanyolista, la formació Ciutadans, que obté 3 diputats.

De manera que l'efecte Piqué aviat es va desinflar. No tan sols això, sinó que l'ex-dirigent popular ha hagut de conviure amb la poca acceptació que la seva presència, i la dels principals col·laboradors seus, havia despertat entre els militants tradicionals del PP a Catalunya, provinents en part d'Aliança Popular. Precisament, Piqué representava un Partit Popular absolutament desconnectat d'aquella AP embrionària de l'actual PP.

Amb aquest panorama, l'únic objectiu que li queda al PP de Catalunya avui, doncs, és treballar per mirar d'afavorir la victòria de Mariano Rajoy a les eleccions espanyoles. I l'estratègia a Catalunya deixa de tenir sentit i passa a formar part de l'espanyola, que de fet, és la que sempre ha mobilitzat l'electorat popular.

Sirera, un camaleó del planter.

Es en aquest context que Àngel Acebes aterra a Barcelona, fa dues setmanes, i organitza de dalt a baix l'estructura electoral del PP de Catalunya. Piqué, desautoritzat per enèsima vegada, ara a casa, troba el pretext per a abandonar un paper que mai no li ha fet el pes, lluny de les cotes de poder que va arribar a tenir en l'etapa de ministre.

En lloc seu, puja Daniel Sirera, fins ara secretari de comunicació i portaveu adjunt al Parlament. Però inicialment, Mariano Rajoy havia intentat convèncer Alberto Fernández Díaz.

Sirera (Badalona, 1967) és un home de partit, d'aquells que fan allò que cal i quan cal. Sempre ha defensat allò que ha defensat la direcció del partit. Quan ha tocat seguir Vidal-Quadras, l'ha seguit; quan va caldre enfrontar-s'hi, perquè tocava moderar discurs, ho va fer. I així, aquest valor ascendent dels populars catalans va fer això mateix amb Alberto Fernández i Josep Piqué. De fet, aquests darrers temps, Sirera s'havia anat distanciant de Piqué i havia anat representant els sectors més espanyolistes de la formació. Però això és avui. Fa un temps, quan tocava el *tomb catalanista*, Sirera es trobava plenament integrat en aquella estratègia. De fet, va ser un dels defensors del distintiu autonòmic per a les matricules de cotxe del CAT (no pas el situat sota una bandera europea, sinó l'escrit en vertical, al marge dret de la matrícula, sense substituir el distintiu europeu amb la E) i va veure bé de posar una senyereta al costat de les sigles del partit.

Ara toca alinear-se amb allò que diu la direcció del partit. Amb la diferència que ara és ell el responsable del partit a Catalunya. Sirera avui no té cap diferència amb els principals altaveus del discurs popular estatal. No és gaire conegut a Madrid, però saben que és un home que defensarà, per sobre de qualsevol altra estratègia, la del partit. Sirera ha passat per l'escola de les joventuts populars, un escola comuna en la major part de quadres que avui ascendeixen a la direcció estatal. Ha estat president de Noves Generacions a Barcelona i va arribar a ser vice-secretari general. En el trajecte, Sirera ha sabut situar-se en bona línia i ha sabut anticipar-se a la caiguda de Piqué. Entre els punts que acosten el nou president dels populars de Catalunya a la filosofia d'Acebes en aquesta darrera etapa, hi ha el suport a l'entelèquia del "muntatge polític-mediàtic" de l'11-M. És a dir, que ha estat present en algunes de les concentracions ultres que s'han fet per denunciar que els atemptats de Madrid, l'11 de març de 2004, no van ser obra d'al-Qaida, sinó un pla per a desallotjar el PP de la Moncloa.

Piqué sovint havia estat trinxat també des dels mitjans afins als populars. Per contra, Sirera és un dels defensors fermes de la llibertat d'expressió de la COPE, quan l'emissora dels bisbes

espanyols ha rebut crítiques des de Catalunya.

En la nova singladura, Sirera comptarà amb un altre ascendit, Xavier Garcia Albiol, el nou coordinador de campanya. I aquest nomenament diu molt. Garcia Albiol, com Sirera, és nascut el 1967 a Badalona. També home de partit, a 23 anys ja es va presentar pel PP a la seva ciutat. De fet, ha estat la polèmica campanya electoral que va fer a les darreres eleccions municipals a Badalona que l'ha acabat de catapultar a la primera línia dels populars a Catalunya. Una campanya molt centrada en el triangle populista de la immigració - inseguretat ciutadana - terrorisme. Sota aquest corpus ideològic, Garcia Albiol va utilitzar, com a propaganda electoral, un DVD que va ser acusat de xenòfob. Contra aquestes crítiques, ell es defensà dient que només critica la "immigració incontrolada". En tot cas, amb DVD o sense, a les passades eleccions municipals el PP va aconseguir un dels millors resultats a Badalona. S'hi va convertir en segona força, amb 7 regidors, i va escurçar qui-sap-lo la distància amb el PSC, la primera força. Amb l'èxit discursiu del laboratori badaloní, Garcia Albiol menarà ara l'estratègia dels populars a Catalunya als comicis espanyols, amb un receptari semblant.

Falten sis mesos per a les eleccions espanyoles, però la nova direcció del PP ja ha començat a treballar. La crisi pel relleu de Josep Piqué ja és història i dins el PP ningú no plany l'ex-dirigent —ni Montserrat Nebreda, fitxatge estrella de Piqué a les eleccions autonòmiques passades, que ha tornat a jurar lleialtat a Rajoy.

Les noves generacions han fet el cim. No tenen complexos, ni han de dissimular res dels perdons i els oblits de la transició. Si cal un discurs com el de Garcia Albiol a Badalona per a tot Catalunya, es fa i punt. Immigració il·legal, inseguretat i terrorisme, amb bones dosis de defensa del bilingüisme. Aquesta és la nova fórmula de la nova direcció del PP a Catalunya, que pretén captar nou votant desencisat. De fet, és la vella fórmula que algunes altres dretes a Europa ja fa temps que utilitzen.

Enric Rimbau